

EHTOOLLINEN

Sävähdyttävä sanoma, jonka veli Pearry julisti meille juuri silloin Jumalan Sanasta. Kuinka totta se on, että “Me rajoitamme Jumalaa ja asetamme Jumalalle määräaikoja; ja Hän on Iankaikkinen, me emme voi tehdä sitä.” Sitten tänä iltana me kohtaamme nyt jotakin muuta, se on ehtoollinen.

² Kolme vuotta minä odotin seurakunnan nousevan Tucsoniin, mutta täällä se on. Kyllä, me olemme—me olemme täällä. Niinpä me kiitämme Herraa, sillä Hän antoi meidän odottaa, kunnes me nyt osaamme arvostaa sitä.

³ No niin, on yksi asia, jonka minä haluaisin sanoa juuri ennen kuin me aloitamme ehtoollisen, se on tämä, että minä uskon, että me olemme nähneet tarpeeksi omassa ajassamme, jossa me elämme, että meidän pitäisi todella antaa (jokaisen) koko olemuksemme Jumalalle. Me—meidän tulisi todella palvella Jumalaa. Minä uskon, että Hän on siunannut meitä suoralla vastauksella Kirjoituksiin. Niin kuin veli Pearry julisti siitä muutamia hetkiä sitten, että me—me olemme—me olemme siinä ajassa. Me emme ole sokeita, me—me—me näemme, että me olemme siinä, me—me olemme saapuneet siihen.

⁴ Ja me voimme myös katsoa ympärillemme ja nähdä sen vauhdin, miten inhimillinen mieli on jättämässä ihmiset. Että, me—me emme voi viipyä paljoa pidempään, muutoin me olisimme täysin mielisairaalassa, koko maailma olisi. Näettekö? Niinpä me—me olemme lopun ajassa.

⁵ No niin, kuten veli Pearry lopetti siihen, nähdessä näiden asioiden olevan totta, nähdä, että ne ovat totta, ne eivät ole tarua. Ne eivät ole vain jotakin, mitä me kuvittelemme. Ne ovat jotakin, mikä on suoraan annettu meille Jumalan Sanan kautta ja julkisesti selvästi osoitettu meidän edessämme, että me tiedämme olevamme täällä. Me—me emme tiedä, kuinka kauan vielä, koska me jälleen tulemme takaisin kelloon, näettehän, siihen, mikä aika on. Mutta me olemme...me tiedämme, että me—me olemme täällä, me olemme oikeassa ajassa. Olipa Jumalan aika, minä kuvittelisin... .

⁶ Joku esitti kerran pienen tutkielman, jossa sanottiin, että jos Jumala toimisi hänen kanssaan sen mukaan...jos Hän määräisi ajan, tuhat vuotta on vain yksi päivä. Niinpä jos ihminen eläisi seitsemänkymmentä vuotta vanhaksi, se olisi vain muutamia minuutteja Jumalan ajassa. Näettekö? No niin, sanottiin, että se olisi neljäkymmentä vuotta, se ei edes merkitsisi aikaa, tuskin, Hän saattaisi räpäyttää silmäänsä.

Näettekö? Katsokaa, juuri niin nopeata se olisi, koko asia, jos—jos se olisi määrätty aika; joka, Hänellä ei ole mitään aikaa. Niinpä Hän vain on Iankaikkinen.

⁷ Luullakseni se oli Sarah tuolla...tai ei, Joseph, joka eräänä iltana, sanoi minulle ja veli Pearrylle, hän sanoi: “Isi, mistä, milloin Jumala tuli näyttämölle? Mistä Hän tuli?” Näettekö? “Hänellä täytyi olla alku, eikö ollutkin? Eikö Hänellä pitänyt olla alku?”

⁸ Minä sanoin: “Ei. Kaikella, jolla on alku, on loppukin, mutta sillä, millä ei ole alkua, ei ole loppuakaan.” Mutta tietysti hän on vain kymmenen vuotta vanha, se oli hänelle melkoinen suupala. Ymmärrättehän? Ja kuinka hän voisi käsittää sen, tietäen, että jokin ei koskaan alkanut? Eikä ainoastaan hänelle, se on sitä minulle. No niin, katsokaahan, se vain on suuri annos minulle, miten se alkoikaan.

⁹ Nyt me tulemme tekemään täällä jotakin, mikä on todella pyhää.

¹⁰ Minä kävin muutama päivä sitten tapaamassa joitakin erittäin hienoja kristittyjä herrasmiehiä, jotka—jotka eivät ole koskaan nauttineet sitä, ja hän ymmärsi, että me nautimme ehtoollista kirjaimellisesti. He viettävät sitä tavalla, jota he kutsuvat “hengelliseksi ehtoolliseksi.” Ja mikä, sikäli kuin on kyse *kommuuniosta*, [kommuunio = ehtoollinen—Toim.] minä sanoisin sen olevan oikein, koska *kommunikoida* merkitsee “puhumista jollekin,” näettehän. Ja tämä veli antoi minulle tämän raamatunpaikan, sanoen: “Veli Branham, etkö sinä nyt ajattele...”

¹¹ Nyt, syy, miksi minä sanon tämän...Sopiiko se, veli Pearry? [Veli Pearry Green vastaa: “Totta kai.”—Toim.] Katsokaahan, siitä syystä minä sanon tämän, niin että te ymmärtäisitte, mitä te teette. Te ette...jos te menette johonkin sokeasti, te ette tiedä missä, mitä te teette. Teillä ei voi edes olla luottamusta, jos te ette tiedä, mitä te teette. Mutta teidän täytyy ymmärtää, mitä te teette, ja miksi te teette sen.

¹² Hän sanoi: “Nyt jos me otamme Jumalan Sanan, eikö se ole Jumala, jonka me otamme?”

¹³ Minä sanoin: “Tarkalleen oikein, herra, se on totta. Mutta me luemme täällä, että he todella...Paavali opetti ottamaan kirjaimellisesti Herran ehtoollisen. ‘Tehkää tämä minun muistokseni,’ sanoi Jeesus. ‘Niin usein kuin te teette sen Minun muistokseni, te julistatte Herran kuolemaa, kunnes Hän tulee.’” Näettekö? No niin, meidän tulee nauttia se.

¹⁴ Me ymmärrämme, että Pyhä Paavali, joka asetti sen seurakuntaan, oli Uuden Testamentin profeetta. Pietari, Jaakob, Johannes, he kaikki, he kirjoittivat (siis Matteus, Markus, Luukas) mitä Jeesus teki, kirjureina. Mutta Paavali

asetti sen järjestykseen, hän oli—hän oli Uuden Testamentin profeetta. Samoin kuin Mooses meni erämaahan saadakseen innoituksen kirjoittaa viisi Kirjaa...Raamatun ensimmäiset viisi Kirjaa, no, Paavali myös meni erämaahan ja sai innoituksen Jumalalta, asettaakseen Uuden Testamentin seurakunnan järjestykseen ja rinnastaakseen Sen Vanhaan.

¹⁵ Sen alla heillä oli siellä uhrilammas, jota Israel noudatti muistona. Sitä oli itseasiassa käytetty yhden kerran, tultaessa ulos Egyptistä. Mutta sitten he viettivät sitä muistona aina läpi koko ajanjakson. No niin, “jos laki oli varjo tulevista asioista,” kuten näette.

¹⁶ Nyt, minä uskon, että *ehtoollinen* (mitä me kutsumme “kommuunioksi,” nyt) on...on “Herran ehtoollinen.”

¹⁷ No niin, meillä on vain kolme fyysistä Jumalallista säädöstä, jotka jätettiin meille: yksi niistä on—on ehtoollinen; jalkojen pesu; vesikaste. Nämä ovat nuo ainoat kolme asiaa. Siinä on täydellisyys, noissa kolmessa, katsokaahan. Ja ne ovat ainoat kolme säädöstä, jotka meillä on. Me ymmärrämme, että se oli määräys, jonka Pyhä Paavali antoi Uudessa Testamentissa.

¹⁸ Nyt, jos me sanoisimme, että “ehtoollisen pitäisi olla vain Sanan vastaanottaminen,” minä en usko, että kenelläkään on oikeutta nauttia Herran ehtoollista ennen kuin hän on vastaanottanut Herran Sanan sydämeensä. Ymmärrätekö? Koska minä tulen...Minä tulen lukemaan teille jotakin muutaman hetken päästä ja te tulette näkemään. No niin, pankaa merkille. Sitten, miksi sitten me—me... .

¹⁹ Samalla perusteella me voisimme ehdottomasti vanhurskauttaa Pelastusarmeijan. He eivät usko mihinkään vesikasteen muotoon, sanoen: “Me emme tarvitse sitä.” No niin, jos me emme tarvitse vesikastetta, miksi meidät kastetaan? Sanotaan: “Vesi ei voi pelastaa teitä, Veri pelastaa teidät.”

²⁰ Minä olen samaa mieltä siitä. Se—se on totta, Veri pelastaa teidät, ei vesi. Mutta meidän *täytyy* ottaa vesi ulkonaaisena ilmauksena siitä, että armon sisäinen työ on tapahtunut. Näettekö? Samoin täytyy meidän ehtoollisessa!

²¹ Kun me olemme ottaneet Herran, meidän Uhrimme, itseemme, hengellisenä syntymänä meihin ja Hänen Ruumiinsa, me elämme Hänen kauttaan Sanan kautta, meidän pitäisi myös esittää se, koska se on käsky. “Tehkää parannus, jokainen teistä ja ottakaa kaste Jeesuksen Kristuksen nimessä syntienne anteeksisaamiseksi.”

²² Paavali sanoi: “Minä olen saanut Herralta sen, minkä myös olen teille tiedoksi antanut, ‘että Herra Jeesus sinä samana yönä, jona Hänet kavallettiin, otti leivän ja mursi sen ja antoi

opetuslapsilleen, ja—ja sanoi: “Ottakaa ja syökää, tehkää tämä Minun muistokseni.” Sillä niin usein kuin te syötte tätä leipää, te julistatte Hänen kuolemaansa, kunnes Hän tulee.” Nyt me huomaamme, että siinä, heillä oli ihmisiä, jotka tulivat ja . . .

²³ Tämä rakas veli, erittäin rakas veli, hän tuli ja hän sanoi: “Minä en—minä en koskaan ole ottanut sitä, veli Branham, minä en ymmärrä, mitä se on.” Hän sanoi: “Minulle on opetettu siitä toisin.”

²⁴ Minä sanoin: “Mutta muista, meidän pitää myöntää, että Pyhä Paavali asetti sen järjestykseen varhaiskristillisessä seurakunnassa. He menivät seurakunnasta . . . kodista kotiin, murtaen leipää sydämen yksinkertaisuudella, ja niin edespäin. Nyt,” minä sanoin: “hän asetti sen seurakuntaan. Galatalaiskirje 1:8, hän sanoi: ‘Jos enkeli taivaasta tulee ja sanoo jotakin muuta, se olkoon kirottu,’ te näette, katsokaahan, se sama, joka käski kastaa uudestaan ne, joilla oli Johanneksen kaste, että heidät piti kastaa Jeesuksen Kristuksen nimessä.”

²⁵ Te näette, että on kolme asiaa, jotka meidän täytyy tehdä esikuvina: Herran ehtoollinen, jalkojen pesu, vesikaste. Näettekö? Siinä on . . .

²⁶ Te sanotte: “No, . . .” No niin, Pelastusarmeija ottaa sen tältä kannalta: “Kuoleva ryöväri, kun hän kuoli, häntä ei ollut kastettu, kuitenkin Jeesus sanoi, että hän tulisi olemaan Taivaassa.” Se on aivan totta. Se on oikein. Mutta, katsokaahan, hän—hän—hän vasta tunnisti Jeesuksen juuri sinä hetkenä, jolloin hän oli kuolemassa. Näettekö? Se oli ainoa—se oli ainoa mahdollisuus, joka hänellä oli. Hän—hän oli varas, hän oli poissa, hän oli ulkopuolella. Ja hän, niin pian kuin hän näki tuon Valon, hän tunnisti Sen: “Herra, muista minua!” Ja Jeesus . . . Se oli totta.

²⁷ Mutta sinulle ja minulle, jotka tiedämme, että meidät tulisi kastaa, ja kieltäydymme tekemästä sitä, silloin se on oleva sinun ja Jumalan välillä. Sama asia ehtoollisen suhteen!

²⁸ Nyt, kun me nautimme tätä ehtoollista, se ei ole vain sitä. että sanotaan: “Minä tulen sinne ja aion syödä vähän leipää, ja minä uskon, että minä olen kristitty.” Mutta jos te panitte merkille, Raamattu sanoi: “Joka syö ja juo *kelvottomasti* on oleva vikapää Herran Vereen ja Ruumiiseen.” Näettekö? Sinun täytyy elää elämää, joka—joka . . . ihmisten edessä, joka . . . ja Jumalan ja ihmisten edessä, joka osoittaa että sinä olet—että sinä olet vilpiton.

²⁹ No niin, vielä hetken aikaa. Nyt, Vanhassa Testamentissa, kun uhrista annettiin säädös tai määräys. Ja samoin on vesikaste määräys; samoin on jalkojen pesu määräys; samoin on Herran ehtoollinen määräys. “Autuas on se, joka täyttää

kaikki Hänen määräyksensä, pitää kaikki Hänen säädöksensä. kaikki Hänen käskyensä, että hänellä olisi oikeus tulla Elämän Puun tykö.”

³⁰ No niin, pankaa nyt tämä merkille, että tuossa ensimmäisessä, kun se ensiksi oli Jumalan säädös tuoda uhri seurakuntaan, ja temppeliin ja alttarille ja uhrata lahjanne, ja—ja teidän syntienne tähden, karitsa uhrina. No, minä voin vain kuvitella jonkun juutalaisen veljen tulevan tietä pitkin, tietäen, että hän on syyllinen, ja hän menee alttarille; tai tuo lihavan härkänsä tai mullikan, tai mitä hänellä olikin, tai oinaan, karitsan, jotakin. Hän oli tuonut sen tietä pitkin juuri niin vilpittömänä kuin saattoi tulla, hän käveli sinne, pitäen Jumalan määräyksen juuri niin vilpittömästi, kuin hän saattoi.

³¹ Sitten hän laittoi kätensä sen päälle, tunnustaen syntinsä, ja pappi laittoi ne (hänen syntinsä) karitsan päälle, ja karitsan kurkku leikattiin auki, ja—ja silloin se kuoli hänen puolestaan. Ja kun hän oli siinä, tuo pieni karitsa potki ja vuosi verta, hänen kätensä olivat verta täynnä, ja sitä lensi kaikkialle hänen päälleen, (tuo pieni karitsa määki, tehden kuolemaa) hänen tajutessaan, että hän oli tehnyt syntiä ja jonkun täytyi kuolla hänen puolestaan. Sen vuoksi hän oli uhraamassa karitsan kuoleman oman kuolemansa sijasta. Katsokaahan, karitsa kuoli hänen sijastaan. Silloin kun tuo mies teki sen vilpittömyydellä, sydämensä pohjasta.

³² Lopulta se tapahtui uudestaan ja uudestaan, sitä jatkui yhä uudelleen, kunnes siitä lopulta tuli perinnäistapa. Jumalan käskystä tuli ihmisille perinnäistapa. Ja täällä hän sitten tulee: “No niin, katsotaanpa, tänään on *se-ja-se* päivä, ehkä minun on parasta mennä sinne. Joo, parasta uhrata mullikka.” Hän meni sinne: “No, Herra, tässä on minun mullikkani.” Katsokaapa, siinä ei ole mitään vilpittömyyttä, siinä ei ole mitään ymmärrystä.

³³ No niin, me emme halua ottaa ehtoollista sillä tavalla. Se on sama asia, kun me tulemme Herran pöytään.

³⁴ Jesaja 35...ei, pyydän anteeksi, Jesaja 60...Sallikaa minun perua se. Minä—minä—minä uskon, että se on Jesaja 28, se on se, mistä me löydämme tämän. Minä olen melko varma, että se on oikea luku. Hän sanoi: “Käsky käskyn päälle; läksy läksyn päälle; täällä vähän, tuolla vähän. Pitäkää lujasti kiinni siitä, mikä hyvää on. Sopertavin huulin ja vieraila kielillä Minä puhun tälle kansalle. Ja tässä on Lepo.”

³⁵ Hän sanoi: “Kaikki Herran pöydät ovat oksennusta täynnä. Kenelle minä voin opettaa Oppia? Kenet minä saan ymmärtämään?” Näettekö? Minä luulen, että tämä oli oikea raamatunpaikka, Jesaja 28. “Kenet minä saan ymmärtämään Oppia?” Katsokaa: “pöydät.”

³⁶ No niin, me näimme tänään, että tämä suuri asia, jonka me olemme aikeissa tehdä tänä iltana, Hänen kuolemansa ja Hänen Ruumiinsa muistoksi, josta me uskomme, että me syömmе sitä päivittäin, tai, juuri olemme syöneet, kun veljemme saarnasi meille. Ottaen Jumalan Sanan, me uskomme Sen koko sydämestämme. Me näemme Sen julkituotuna; me näemme sen annettuna meille; me näemme Sen vahvistettuna; me tunnemme Sen elämässämme. Ja meidän täytyy tulla tähän syvällä tietoisuudella siitä, mitä me teemme, ei vain sen vuoksi, että se on käsky.

³⁷ Te menette seurakuntaan, ja usein he antavat vanhan voileipäkeksin tai jotakin muuta sellaista, murtavat sen, ja vaaleaa leipää tai—tai jotakin, ja—ja murtavat sen; ja ihmiset, jotka tupakoivat, juovat, ynnä muuta, koska he ovat tuon seurakunnan jäseniä, he tulevat ja ottavat Herran ehtoollista. No niin, se on saastaisuutta Jumalan edessä!

³⁸ Jopa uhrista sanottiin: “Teidän pyhäpäivänne ja teidän uhrinne ovat tulleet löyhkäksi Minun nenässäni.” Kuitenkin Hän oli määrännyt heidät uhraamaan tuon uhrin. Mutta sen johdosta, miten he pitivät sitä, siitä tuli löyhkä, lemu Hänen nenäänsä (Hänen sieraimiinsa), juuri siitä uhrista, jonka Hän oli määrännyt.

³⁹ Tällä tavalla me otamme Jumalan Sanan, liian monet kristityt tänä päivänä (niin kutsutut) tekevät sen. Me seisomme täällä ja opetamme tätä Sanaa, ja sanotaan: “Jeesus Kristus ei ole sama eilen, tänään ja iankaikkisesti,” ja opetetaan asioista, jotka Hän lupasi meille, että Hän tekisi, ja sanotaan: “Oi, no, ne olivat jotakin muuta varten,” meidän juhllallinen palvontamme vain tulee löyhkäksi Hänen nenässään. Hän ei vastaanota sitä, ei suinkaan. Siinä on syy, meidän perinnäistapojemme johdosta!

⁴⁰ Te ette ota Herran ehtoollista perinteen vuoksi. Te otatte sen, koska Jumalan rakkaus on teidän sydämässänne Jumalan käskyjen pitämiseksi. Katsokaa, tämän vuoksi te otatte sen.

⁴¹ Niinpä jos te ette ota sitä vilpittömyydessä, vaan se on vain perinne: “No, meidän seurakuntamme viettää ehtoollista joka sunnuntai, tai kerran kuussa, tai kahdesti vuodessa,” ja te menette sinne ja sanotte: “No niin, nyt on minun aikani,” ja—ja sitten otatte ehtoollista, no, se on lemu Jumalan edessä! Katsokaahan, se on vain perinne.

⁴² Aivan niin kuin kaikessa muussakin, teidän—teidän täytyy olla vilpittömiä. Jumala haluaa teidän sydämenne syvyudet. Muistakaa, että se Jumala, joka toi teidät tänne maan päälle, on Se, jota te palvelette. Näettekö?

⁴³ Te teette tämän, koska Hän sanoi niin, koska se on Hänen määräyksensä. Sitten me haluamme tulla syvällä vilpittömyydellä, tietäen, että Jumalan armon kautta me

olemme pelastettuja. Ja me—me rakastamme Häntä ja me olemme tunteneet Hänen läsnäolonsa, ja me—me näemme Sen muuttavan elämämme. Meidän—meidän koko olemuksemme on muuttunut. Me—me—me olemme erilaisia ihmisiä. Me emme elä niin kuin meillä oli tapana, me emme ajattele, niin kuin meillä oli tapana.

⁴⁴ Niin kuin tässä Kirjassa täällä, ja se kohta siellä, josta me puhuimme koskien sitä, että nuo kaksi Kirjaa ovat Yksi, Elämän Kirja. Ensimmäinen elämän Kirja tulee esiin, se oli silloin kun te synnyitte, se oli teidän luonnollinen syntymänne. Näettekö? Mutta sitten kerran, kaukana siellä, siellä oli pieni Elämän jyvä, kuten minä selitin joillekin nuorille sisarille kotona tänään iltapäivällä. Katsokaahan, siellä on pieni Elämän jyvä makaamassa, josta te ihmettellette: “Mistä Se tuli? Mitä—mitä ovat nämä oudot asiat?”

⁴⁵ Minä sanoin tämän, puhuen itsestäni, aivan kuin te aikoisitte sanoa: “William Branham, no, neljäkymmentä vuotta sitten, se William Branham, se ei ole sama kuin tänä iltana.” Jos joku täällä sanoisi: “William Branham, hän oli suuri lurjus,” katsokaahan, koska minä synnyin Charles ja Ella Branhamille. Heidän luonteensa mukaisesti minä olin syntinen, minä tulin maailmaan valehtelijana ja kaikki maailman tavat olivat jo minussa. Mutta siellä syvällä myös oli läsnä toisenlainen Luonne, katsokaa, ennaltamäärätty, se oli siellä Jumalan toimesta. Tässä samassa ruumiissa, katsokaahan, siellä oli kaksi luonnetta.

⁴⁶ No, minä ainoastaan ravitsin toista. Kun se kasvoi, minä jokeltelin vauvana: “Ii-ti.” Pian te huomaatte, että minusta tuli valehtelija, tuli kaikkea muutakin, mitä syntinen on, koska minut kasvatettiin sillä tavalla. Mutta siellä syvällä oli pieni hiukkanen Elämää koko ajan.

⁴⁷ Minulla oli tapana muistaa, pienenä poikana... (Minä toivon, etten pidätte teitä liian pitkään. Mutta tietäen...) Istuessani siellä... puron rannalla, ja minä istuskelin siellä ja katselin ympärilleni yöllä. Isä ja äiti, he ovat nyt menneet lepoonsa. Ja noina päivinä he olivat syntisiä, meidän kodissamme ei ollut mitään kristillisyyttä ollenkaan. Ja, oi voi, oli juomista ja juhlia ja tohinaa; se teki minut sairaaksi, niin että otin lyhtyni ja koirani ja menin metsiin, viipyäkseni siellä koko yön. Talvisaikaan metsästin, kunnes juhlat oli ohitse, ehkä päivän koittaessa aamulla. Kotiin tullessani, jos ne eivät olleet ohitse, minä makasin vajan katolla ja nukuin, odottaen päivänvalon koittavan.

⁴⁸ Sitten minä ajattelin, kuinka toisinaan sitten olin siellä kesäisin, otin keppini ja laitoin niillä pystyyn pienen tuulensuojan, missä, jos satoi; siellä minä makasin ja pidin vapoja vedessä, kalastaen; vanha pesukarhukoirani makasi

siinä. Minä saatoin sanoa: “Katsohan tänne. Tiedätkö, että viime talvena minä leiriydyin juuri tässä eräänä yönä, minä tein valkean tänne, kun minä odotin vanhan koirani tulevan tänne puun tykö, ja minulla oli valkea täällä. Maa oli jäänyt viiden tuuman syvyyteen asti. Mutta, pikku kukka, mistä sinä tulit?” Näettekö? “Niin, ja mistä sinä tulit? Kuka tuli tänne ja istutti sinut? Ja mistä kasvihuoneesta he toivat sinut. Tai—tai entä se, mistä sinä tulit?” Näettekö? Tuo pieni kukka, minä saatoin sanoa. “No, se oli jäistä ja kaikkea ja minä tein valkean siihen päälle. Jäädyttävän tekijän lisäksi siellä oli kuumuustekijä, siellä oli tuo kuumuustekijä tuosta vanhasta tukista, missä minä poltin sinua. Ja kuitenkin tässä sinä olet, ja sinä olet elossa. Mistä sinä tulit?”

⁴⁹ Mitä se oli? Oli toinen William Branham. Näettekö? Pieni täplä Iankaikkista Elämää siellä syvällä, Jumalan geneeistä, Jumalan Sana, joka oli laitettu sinne. Jokainen teistä voi ajatella samanlaisia asioita. Katsokaa, Se teki työtänsä.

⁵⁰ Sitten katsokaa ylös puita, ja minä ajattelen: “Lehti, minä näin sinun putoavan alas viime vuonna, ja sinähän olet jälleen täällä takaisin? Mistä sinä tulet? Mikä toi sinut tänne?” Katsokaa, Se oli tuo Iankaikkinen Elämä, joka tekee työtään rungossa.

⁵¹ No niin, sitten eräänä päivänä, kun minä vaelsin eteenpäin, tuo Ääni puhui: “Älä koskaan tupakoi, juo ja niin edelleen.” Ja nuo nuoret miehet ja kaikki tulivat vanhemmiksi. Katsokaahan, siellä oli Jotakin vaikuttamassa.

⁵² Mutta silti yhtäkkiä minä katsoin ylös, ja minä sanoin: “Minä en ole Charles ja Ella Branhamin poika. Jokin kutsuu.” Niin kuin minun pieni kotkani: “Minä en ole kananpoika. Tuolla ylhäällä on Jotakin, jossakin. Oi Suuri Jehova, Kuka hyvänsä Sinä oletkin, avaa! Minä haluan tulla kotiin. Minussa on Jotakin, joka kutsuu.”

⁵³ Sitten minä uudestisyntyin. Tuo pieni Elämä oli siellä, elämän vesi vuodatettiin Sen päälle, silloin Se alkoi kasvaa. Nyt, tuo vanha elämä oli anteeksiannettu, laitettu Jumalan unohduksen mereen, ettei sitä enää koskaan muistettaisi minua vastaan. Näettekö? Nyt me seisomme vanhurskautettuina (niin kuin me emme koskaan olisi tehneetkään syntiä) Jumalan Läsnaolossa.

⁵⁴ Sitten kun me tulemme Herran pöytään, meidän täytyy tulla kunnioittaen, rakkaudella ja kunnioituksella, ajatellen “Katsokaa, missä me olisimme olleet, jos Häntä ei olisi ollut.” Ymmärrättekö? Katsokaa, missä se olisi . . .

⁵⁵ Sen vuoksi, Paavali, minä ajattelen, sanoessaan tämän: “Sentähden, kun kokoonnutte aterioimaan, odottakaa toisianne.” Se on, toisin sanoen, odottakaa vain muutama hetki, rukoilkaa, tutkikaa itseänne. Ja jos te tiedätte, että siellä

on veli, joka on juuri aikeissa tehdä jotakin, mikä on väärin, tai jotakin, ja te rukoilkaa hänen puolestaan, myös. Näettekö? Katsokaahan: “odottakaa toisianne,” odottakaa vain hetki, rukoilkaa. Jos siellä on jotain tunteita teidän välillänne tai jotakin, älkää—älkää tehkö sitä—älkää tehkö sitä, menkää ja oikaiskaa se ensin. Näettekö? Menkää oikaisemaan se ensiksi, koska he haluavat tulla tänne niin puhtaina kuin me voimme olla, ja meidän ajatuksemme toinen toisistamme ja Jumalaa kohtaan ja toisiamme kohtaan, ja sitten me tulemme yhteyteen Herran pöydän ympärille. Näettekö?

⁵⁶ Ja me teemme tämän, sen vuoksi että me annamme kiitoksen Hänelle, ja keskuudessamme. Me syömme leipää keskenämme, juoden viinin keskenämme, Hänen Verenään ja Lihanaan.

⁵⁷ “Ellette syö Ihmisen Pojan Lihaa ja juo Hänen Vertansa, ei teillä ole Elämää itsessänne.” Näettekö? Katsokaahan, tämä on se, mitä Raamattu sanoi. Ellette te tee sitä, ei ole Elämää. Ymmärrättekö te? Te olette silloin, enemmän tai vähemmän, osoittamassa, että te häpeätte osoittaa olevanne kristittyjä, sen elämän tähden, jota te elätte. Ja silloin tämä on todella ratkaisun paikka. Sitten jos te ette tee sitä, teillä ei ole Elämää. Jos te teette sen kelvottomasti, te olette vikapääät Herran Ruumiiseen.

⁵⁸ Sama asia vesikasteessa. Jos me sanomme: “Me uskomme Jeesukseen Kristukseen, Hän pelasti meidät synnistä, ja meidät on kastettu Jeesuksen Kristuksen nimessä,” no, me tuotamme—me tuotamme häpeää Hänelle, kun me teemme asioita, jotka ovat väärin ja me—meidän täytyy maksaa siitä. Ja toinen asia, kun me teemme niin, me koetamme väittää yhtä ja teemme toista.

⁵⁹ Se on meidän vikamme tänä päivänä. Mitä minä ajattelen. . . Minä sanon “meidän,” minun, ja sen seurakunnan, jolle Herra Jumala on suonut minun puhua näinä viimeisinä hetkinä, joista me uskomme, että me olemme lopunajassa. Me uskomme, että Jumala on antanut meille Sanoman. Se on Jumalan määräämä, Jumala on vahvistanut Sen, Jumala on tuonut Sen julki. Nyt meidän täytyy tulla Hänen tykönsä kunnioituksella ja rakkaudella, ja sydämen, mielen ja sielun puhtaudella.

⁶⁰ Te tiedätte, että se hetki on pian tuleva, kun—kun aivan meidän keskellämme on oleva. . . Pyhä Henki on puhuva niin kuin Se teki Ananiaan ja Safiran kohdalla. Muistakaa, katsokaa, tuo hetki on tulossa. Näettekö? Ja me olemme. . . No niin, muistakaa vain se, katsokaa, että Jumala tulee asumaan kansansa keskellä. Se on se, mitä Hän haluaa tehdä nyt.

⁶¹ Me voimme vastaanottaa Sanoman, niin sanoaksemme. . . Jos minä olisin nuori mies ja etsimässä vaimoa, ja minä löytäisin vaimon, minä sanoisin: “Hän on aivan täydellinen.

Hän on kristitty. Hän on hieno nainen. Hän on tätä kaikkea, minä olen luottavainen.” Riippumatta siitä, kuinka paljon luottamusta, miten minä ajattelen hänen olevan kunnollinen, minun täytyy hyväksyä hänet, hänen täytyy hyväksyä minut; katsokaahan, näiden vihkivalojen perusteella.

⁶² No niin, se on sama asia, minkä me huomaamme Sanomasta. Me näemme, että Se on oikein. Me näemme Jumalan vahvistavan Sen oikeaksi. Se on täydellisesti oikein. Vuosi vuoden jälkeen, vuosi vuoden jälkeen, Se jatkuu oikeana, jatkuu oikeana. Kaikki, mitä Se sanoo, tapahtuu juuri niin kuin Hän sanoi. No niin, me tiedämme, että Se on oikein, mutta, katsokaahan, älkää tehkö sitä järkipäriseltä kannalta. Jos te teette, teillä on muilta lainattu uskonto. Näettekö? Me emme halua muilta lainattua uskontoa, jotakin, mitä joku toinen on kokenut siitä, ja me elämme heidän todistuksestaan.

⁶³ Niin kuin minä uskon, että se oli Jeesus, joka sanoi Pilatukselle jotakin, sana, jota minä ajattelin, ja Hän sanoi siellä muutamia hetkiä aikaisemmin: “Kuka kertoi sen sinulle?” Tai “Paljastettiinko se sinulle? Kuinka sinä tiedät näistä asioista?” toisin sanoen. Minä en osaa sanoa, mikä tuo sana nyt on, siitä on kauan aikaa, kun luin sen, mutta: “Miten sinä—miten sinä tiedät tämän? Mitä? Kuinka? Kuka paljasti sen sinulle?” Siitä, että Hän on Jumalan Poika. “Kuka ilmoitti sen Sinulle? Kertoiko joku ihminen sen sinulle? Tai,” niin kuin Jeesus sanoi: “onko Minun Taivaallinen Isäni se, joka paljasti sen sinulle?” Näettekö? Näettekö? “Kuinka sinä sait sen selville, lainasitko sen muilta vai onko se täydellinen ilmestys Jumalalta?”

⁶⁴ Onko tämä ehtoollinen vain jotakin, jota varten minä menen sinne, säädös, sanoen: “No, he muutkin ottavat sen, minäkin otan”? Se on ilmestys siitä, että minä olen osa Häntä ja minä olen osa teitä, ja minä rakastan teitä ja minä rakastan Häntä, ja me otamme tämän yhdessä vertauskuvana meidän rakkaudestamme Jumalaan, ja rakkaudestamme ja yhteenkuuluvaisuudestamme toisiamme kohtaan.

⁶⁵ Nyt minä haluan lukea jotakin Kirjoituksista. Ja sitten minä luulen... Missä sinä... Millä tavalla veli Pearry sitten haluaakin tänään. Minä toivoisin, että te lukisitte sen minun kanssani, jos teillä on Raamattunne. 1. Korinttolaiskirje 11. luku ja alkaen 23. jakeesta.

⁶⁶ Ja sitten myös meidän tabernaakkelissamme, me olemme aina viettäneet tätä ja jalkojen pesua, aina, koska ne kulkevat yhdessä, käsi kädessä. Uskoakseni veli ilmoitti, että “keskiviikkoiltana” väentungoksen tähden ja koska teillä ei ole tarpeeksi...tilaa saadaksenne ihmiset sisälle jalkojen pesua varten, he aikovat viettää—viettää sitä tänä keskiviikkoiltana.

67 No niin, 23. jae 1. Korinttolaiskirjeen 11. luvusta, kuunnelkaa nyt Paavalia. Nyt muistakaa ja pitäkää tämä mielessänne, Galatalaiskirje 1:8: “Jos me taikka enkeli taivaasta saarnaa jotakin muuta evankeliumia teille,” (kuin tämä Evankeliumi, jonka hän oli saarnannut) “olkoon hän kirottu.” Näettekö?

Sillä minä olen saanut Herralta sen, minkä myös olen teille tiedoksi antanut, että Herra Jeesus sinä yönä, jona Hänet kavallettiin, otti leivän,

Ja kun Hän oli antanut kiitoksen, hän mursi sen, . . . sanoen: “Ottakaa ja syökää: tämä on minun ruumiini, joka on murrettu teidän edestänne: tehkää tämä minun muistokseni.”

68 No niin, pysähtykäämme juuri tähän sanoaksemme: mutta Herran Jeesuksen Kristuksen ruumiin ottaminen tällä ehtoollisella ei tarkoita sitä, että ehtoollinen on kirjaimellisesti Kristuksen ruumis. Se on katolisuutta. Minä en usko, että se on oikein. Minä uskon, että se on vain määräys, jonka Jumala antoi meille, katsokaahan, se ei ole varsinainen ruumis. Se on . . . No niin, se on oikeastaan pieni pala kosher leipää. Se on vain määräys.

69 Minä en myöskään usko, että Jeesuksen Kristuksen kaste (Jeesuksen Kristuksen nimessä) vedessä antaa anteeksi teidän syntinne. Minä en usko, että te . . . Minä uskon, että teitä voitaisiin kastaa koko päivän ajan. . . No niin, minä tiedän, että täällä on ehkä istumassa ihmisiä, jotka tulevat Apostolisesta kirkosta, minä tarkoitan, tai Yhtyneestä Helluntaikirkosta, missä he opettavat sitä. Mutta, katsokaahan, minä—minä en usko, että vesi antaa synnit anteeksi. Tai, jos niin olisi, silloin Jeesus kuoli turhaan. Näettekö? Minä uskon, että se on vain Jumalan määräys, katsokaahan, osoittamaan, että teille on annettu anteeksi. Mutta kastaa uudestisyntymiseksi, ei, minä—minä—minä en usko sitä. Minä en usko, että vesi antaa anteeksi syntejä.

70 Minä en myöskään usko, että tällä leivällä ja viinillä on mitään tekemistä teidän kanssanne, se on ainoastaan sen määräyksen täyttämistä, jonka Jumala on määrännyt meidät täyttämään. Näettekö? Aivan oikein. Minä uskon, että vesikasteen suhteen on sama asia. Minä uskon, että meidän on pakko tehdä se, koska Hän teki sen kaiken meille esimerkiksi. Ja Hän teki tämän meille esimerkiksi. Ja Hän pesi jalat meille esimerkiksi.

71 No niin: “Samoin hän otti myös,” 25. jae:

Samoin hän otti myös maljan aterian jälkeen ja sanoi: “Tämä malja on uusi liitto minun veressäni; niin usein kuin te juotte, tehkää se minun muistokseni”.

Sillä niin usein... (Muistakaa nyt!)... Sillä niin usein kuin te syötte tätä leipää ja juotte tämän maljan, te julistatte Herran kuolemaa, siihen asti kuin hän tulee. (Kuinka kauan? "Siihen asti kuin Hän tulee!" Näettekö? Näettekö?)

Sentähden, joka kelvottomasti syö tätä leipää tai juo Herran maljan, hän on oleva vikapää Herran ruumiiseen ja vereen.

⁷² Sallikaa minun pysähtyä hetkeksi. Syy, miksi hän sanoi tämän, te huomasitte sen toisessa jakeessa täällä, toisessa luvussa, että hän sanoi: "Käsittääkseni, kun te—kun te tulette yhteen ja olette syömässä, jotkut tulevat jopa juovuksiin Herran pöydässä." He ymmärsivät sen väärin, näettehän. He vain ahmivat itseensä, näettehän. Samoin kuin ihmiset tekevät tänään, eläen millaista elämää tahansa ja nauttivat sen. Näettekö? Hän sanoi: "Teillä on kodit syödäksenne siellä, katsokaahan. Mutta tämä on määräys, jota meidän pitäisi noudattaa, näettehän." No niin:

Koetelkoon siis ihminen itseänsä, ja niin syököön tätä leipää ja juokoon tästä maljasta;

sillä joka syö ja juo kelvottomasti, erottamatta Herran ruumista muusta, syö ja juo tuomioksensa. (Näettekö?)

⁷³ Mitä sinä olet? Sinä olet kristitty, sinä elät kaikkien edessä kristittynä. Ja jos sinä otat sen etkä elä niin kuin kristitty, sinä et erota Herran Ruumista. Sinä laitat kompastuskiven jonkun toisen tielle, näethän, kun he näkevät sinun koettavan tehdä sitä ja sitten sinä et elä niin kuin sinun pitäisi elää. Katsokaa, te ette erota Herran Ruumista. Tarkatkaa nyt, mitä se... mikä sen kirous on:

Sentähden onkin teidän joukossanne paljon heikkoja ja sairaita, ja moni on nukkunut pois. (Oikea käänös tuosta sanasta, veli Pearry, on "kuollut." Näettekö? Katsokaahan: "monet ovat kuolleet.")

Mutta jos me—mutta jos me tuomitsisimme itsemme, ei meitä tuomittaisi. (Katsokaa, jos me tuomitsisimme itsemme, ei meitä tuomittaisi. Näettekö?)

Mutta kun meitä tuomitaan, niin se on meille Herran kuritusta, ettei meitä tuomittaisi maailman kanssa. (Katsokaapa, ei mitään siteitä maailmaan.)

Sentähden, veljeni, kun kokoonnutte aterioimaan, odottakaa toisianne. (Näettekö?)

Ja jos kenellä on nälkä, syököön kotonaan, ettette kokoontuisi tuomioksenne. Ja muun minä asetan järjestykseen, sitten kuin tulen. (Näettekö?)

⁷⁴ No niin, toisin sanoen, älkää vain tulko ottamaan sitä jonakin...Niin kuin minä sanoin hetki sitten, mikä koski juutalaisia, heidän uhriansa, he...Se oli ihmeellistä, Jumala oli antanut sen, mutta se tuli sellaiseksi, missä he eivät tehneet sitä vilpittömyydellä ja kunnioituksella ja järjestyksessä, silloin siitä tuli vain...se tuli löyhkäksi Hänen nenässään.

⁷⁵ No niin, sama asia on meidän tulossamme ottamaan Herran ehtoollista, että, meidän täytyy tulla tietäen, mitä me olemme tekemässä. Aivan samoin kuin te menette veteen tullaksenne kastetuiksi Jeesuksen Kristuksen nimessä, te tiedätte, mitä te olette tekemässä, te olette pukemassa päällenne seurakuntaan sen, mitä Jumala on pannut teihin, Kristuksen.

⁷⁶ Kun me otamme tämän, se osoittaa seurakunnalle, että: "Minä uskon jokaisen Jumalan Sanan. Minä uskon, että Hän on Elämän Leipä, joka tuli Jumalalta Taivaasta. Minä uskon, että jokainen Sana, jonka Hän sanoo, on Totuus. Ja minä elän sen mukaan parhaan tietoni mukaan Jumalan ollessa minun Tuomarini. Sen vuoksi, veljeni edessä, sisarteni edessä...Minä—minä en sadattele, minä en kiroile, minä en tee noita asioita, koska minä rakastan Herraa, ja Herra tietää sen ja todistaa puolestani. Sen tähden, teidän edessäanne, minä otan tämän palan Hänen ruumistansa, tietääkseni, ettei minua tuomita maailman kanssa." Katsokaa, siinä se on, silloin se on siunaus.

⁷⁷ Ja, muistakaa, minä voisin antaa tästä monia todistuksia, missä minä olen ottanut tämän ja selittänyt sen sairashuoneissa ja nähnyt heidän paranevan.

⁷⁸ Muistakaa, kun Israel oli nauttinut tämän esikuvan, he olivat vaeltaneet neljäkymmentä vuotta erämaassa eivätkä heidän vaatteensa koskaan edes kuluneet, ja he tulivat sieltä pois ilman, että heidän keskellään oli yhtään heikkoa, kahden miljoonan ihmisen ollessa esikuvana tästä. No niin, mitä onkaan sen täyttymys tekevä? Jos uhrieläimen ruumis teki sen heille, mitä onkaan Jeesuksen Kristuksen, Immanuelin, Ruumis tekevä meille? Olkaamme todella kunnioittavia, kun me tulemme. Olkaamme niin kunnioittavia, kuin me vain voimme olla, tullessamme.

EHTOOLLINEN FIN65-1212

(Communion)

Tämä veli William Marrion Branhamin Sanoma, jonka hän alunperin saarnasi englanniksi, sunnuntai-iltana, 12 joulukuuta 1965 Tucson Tabernaakkelissa, Tucson, Arizona, U.S.A., on otettu ääninauhalta ja painettu lyhentämättömänä englanninkielellä. Tämän suomenkielisen käännöksen on vuonna 2002 julkaissut Voice Of God Recordings.

Tätä kirjasta, jonka julkaiseminen on ollut mahdollista uskovien vapaaehtoisten lahjoitusten avulla, jaetaan ilmaiseksi.

©2002 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA, U.S.A. 47131

SUOMEN TOIMISTO:

VOICE OF GOD RECORDINGS

PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

Tekijänoikeustiedote

Kaikki oikeudet pidätetään. Tätä kirjaa voidaan tulostaa kotitulostimella henkilökohtaiseen käyttöön tai jaettavaksi ilmaiseksi Jeesuksen Kristuksen evankeliumin levittämiseksi. Tätä kirjaa ei saa myydä, monistaa suuressa mittakaavassa, laittaa verkkosivuille, tallentaa hakujärjestelmään, kääntää muille kielille, tai käyttää rahan keräämiseen ilman nimenomaista Voice Of God Recordingsin kirjallista lupaa®.

Saadaksesi lisätietoja tai muita saatavilla olevaa materiaalia, ota yhteyttä:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org